

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 29/2018-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. januára 2018 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Miroslava Duriša predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátskou kanceláriou Karkó, s. r. o., Sad na Studničkách 1029/32, Žilina, v mene ktorej koná advokát Mgr. Richard Karkó, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13 Cob 137/2016 zo 7. decembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. marca 2017 doručená sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 13 Cob 137/2016 zo 7. decembra 2016 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľovi bol rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) č. k. 38 Cb 152/2014-69 zo 14. januára 2016 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 500 € s úrokom z omeškania do troch dní od právoplatnosti označeného rozsudku. Okresný súd dospel k záveru, že sťažovateľ sa ako ručiteľ zaviazal v dohode o uznaní dlhu a jeho úhrade z 10. júla 2013 (ďalej len „dohoda“) uspokojiť záväzok dlžníka (obchodnej spoločnosti [REDACTED]) voči navrhovateľovi (obchodnej spoločnosti [REDACTED]). Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil.

Sťažovateľ pred ústavným súdom tvrdí, že ručiteľské vyhlásenie nespĺňa požiadavku určitosti zabezpečovacieho záväzku, pretože tento záväzok nie je v dohode dostatočným spôsobom špecifikovaný, ktorá „zo strany sťažovateľa ako ručiteľa“ nebola podpísaná, ale sťažovateľom ako štatutárnym orgánom obchodnej spoločnosti [REDACTED]

Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta, že na uvedené argumenty krajský súd v napadnutom rozsudku nedal dostatočnú odpoveď, v dôsledku čoho malo dôjsť k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľ vzhľadom na uvedené navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„I. Základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 07. 12. 2016, č. kon. 13 Cob/137/2016 porušené bolo.

II. Ústavný súd Slovenskej republiky Rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 07. 12. 2016, č. kon. 13 Cob/137/2016 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie.

III. Krajský súd v Žiline je povinný zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia...“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd hneď v úvode konštatuje, že vzhľadom na hodnotu sporu (spolu 500 eur a úroky z omeškania) ide o prípad posudzovaný ako tzv. bagateľná vec, kde vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu už samotný predmet sporu v predmetnom konaní zakladá z hľadiska doterajšej judikatúry ústavného súdu (porovnaj najmä IV. ÚS 358/08, ako aj IV. ÚS 340/2014, III. ÚS 529/2014, II. ÚS 468/2015, II. ÚS 357/2015) dôvod na odmietnutie sťažnosti pri jej predbežnom prerokovaní z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vo veciach bagatel'ných prichádza totiž do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov, ktoré sú pre postupy zisťovania skutkového základu sporu a pre jeho právne posúdenie esenciálne (porovnaj IV. ÚS 358/08), resp. v prípadoch, ak pôjde o intenzitu zásahu kolidujúcu s podstatou a zmyslom základných práv a slobôd (porovnaj nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 1996/13, bod 27).

Takéto vybočenie zo štandardov riadneho súdneho konania, resp. intenzitu zásahu kolidujúcu s podstatou a zmyslom základných práv a slobôd ústavný súd v napadnutom rozsudku nenašiel, a to z ďalej uvedených dôvodov.

Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta, že krajský súd sa v napadnutom rozsudku nevysporiadal s jeho námietkami týkajúcimi sa neurčitosti zabezpečovacieho záväzku a neexistenciou podpisu ručiteľa na dohode.

Krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol:

«Krajský súd v zhode so súdom prvej inštalácie poukazuje na charakter ručiteľského záväzku ako záväzku, ktorý vzniká na základe jednostranného právneho úkonu dlžníka. Ustanovenie čl. III ods. 5. Dohody možno považovať za takéto jednostranné vyhlásenie žalovaného adresované žalobcovi ako veriteľovi, ktoré obsahuje prejav vôle žalovaného uspokojiť záväzok dlžníka v prípade, ak ho dlžník neuspokojí. Vzhľadom na uvedený charakter ručiteľského vyhlásenia ako jednostranného právneho úkonu dlžníka, je potom bez právneho významu argumentácia žalovaného v tom smere, že samotný žalovaný ako fyzická osoba nebol účastníkom Dohody zo dňa 10. 07. 2013. Krajský súd poukazuje aj na samotné jazykové vyjadrenie ručiteľského prehlásenia, z ktorého je zrejmé, že povinnosť uspokojiť záväzok dlžníka na seba preberajú štatutárni zástupcovia dlžníka, a to tak predseda ako aj podpredseda predstavenstva, čo potvrdzujú svojimi podpismi na predmetnej Dohode. Je tak evidentné, že takýmto jazykovým vyjadrením samotný žalovaný prehlásil, že ručiteľský záväzok preberá osobne ako podpredseda predstavenstva, teda ako fyzická osoba odlišná od dlžníka, čo potvrdzuje svojim podpisom. Neobstojí ani argumentácia žalovaného v tom smere, že na predmetnej Dohode jeho podpis ako fyzickej

osoby absentuje. Žalovaný bol ako ručiteľ v Dohode označený odkazom na svoje postavenie podpredsedu predstavenstva a ako podpredseda predstavenstva Dohodu aj podpísal. V zhode so súdom prvej inštancie je odvolací súd názoru, že nie je na mieste vyžadovať, aby žalovaný ako štatutárny orgán dlžníka predmetnú Dohodu, ktorá zároveň obsahuje jeho jednostranný právny úkon v podobe ručiteľského vyhlásenia ako fyzickej osoby, podpísal dvakrát, pričom jeden podpis by bol výslovne viazaný na jeho postavenie podpredsedu predstavenstva dlžníka a druhý podpis by bol výslovne viazaný na jeho postavenie ručiteľa – fyzickej osoby. Krajský súd v tomto smere poukazuje na podrobné odôvodnenie predmetnej otázky v odvolaní napadnutom rozsudku okresného súdu, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje. V zhode so súdom prvej inštancie v tomto smere krajský súd odkazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Obdo V/87/2007 publikovaný v časopise Zo súdnej praxe 1/2011, v zmysle ktorého: „Skutočnosť, že zmluva, ktorej obsahom je aj ručiteľský záväzok, obsahuje iba jeden podpis za situácie, že záväzok obchodnej spoločnosti zabezpečuje ručením jej spoločník, ktorý je zároveň konateľom spoločnosti, nespôsobuje bez ďalšieho jej neplatnosť. Ak jedna osoba koná v procese vzniku zmluvy za alebo v mene jej viacerých účastníkov, neznamená to, že na zmluve musí byť jej podpis osobitne za každého z nich“...

Vo vzťahu k odvolacej námietke žalovaného, podľa ktorej ručiteľské vyhlásenie nespĺňa požiadavku určitosti zabezpečovaného záväzku, krajský súd uvádza, že z odvolacích dôvodov žalovaného môžu byť v odvolacom konaní vzaté do úvahy len tie, ktoré nemali charakter novotvrdených skutočností neuvádzaných žalovaným v konaní pred súdom prvej inštancie. Rozsudok okresného súdu mohol byť preto posudzovaný na základe podaného odvolania len v medziach tých odvolacích dôvodov, ktoré nemali charakter skutočností neuplatnených pred súdom prvej inštancie...

Napriek vyššie uvedeným záverom považuje krajský súd za potrebné vyjadriť sa k námietke žalovaného ohľadom neurčitosti vymedzenia zabezpečovaného záväzku. Krajský súd poukazuje na čl. I ods. 1. Dohody o uznaní dlhu a jeho úhrade zo dňa 10. 07. 2013, ktorý identifikuje pohľadávku žalobcu vo výške 12.803 Eur ako neuhradený zostatok faktúr vystavených žalobcom pod číslom 2012343 a číslom 2013031. V čl. I ods. 2. predmetnej Dohody je konštatovaný nárok veriteľa na uhradenie ceny diela objednaného objednávkou č. 110137/016 vo výške 699.000,- CZK bez DPH. V čl. I ods. 3 Dohody

je záväzok, ktorý je jej predmetom, definovaný ako dlh dlžníka podľa čl. I ods. 1 Dohody a zároveň ako záväzok dlžníka uhradiť cenu diela uvedenú v čl. I. ods. 2. nasledovne: „Dlh a Cena ďalej spolu aj Záväzok“. V čl. I ods. 1 je tak v spore uplatnená pohľadávka veriteľa označená v relevantnej časti odkazom na faktúru č. 2012343 s dátumom splatnosti 20. 11. 2012 a uvedením neuhradenej sumy k 10. 07. 2013 vo výške 675 Eur. Z tejto definície záväzku potom vychádza článok III ods. 5. tejto Dohody, ktorým podpísaní štatutárni zástupcovia dlžníka vyhlásili, že berú na seba voči Veriteľovi povinnosť, že Záväzok Dlžníka (teda Dlh ako aj Cenu) uspokojia, ak ho neuspokojí Dlžník. Záväzok dlžníka, ohľadom ktorého prebral žalovaný ako ručiteľ povinnosť jeho úhrady v prípade, ak tento záväzok voči veriteľovi neuspokojí dlžník, je tým definovaný odkazom na faktúru identifikovanú jej číslom, dátumom splatnosti a neuhradeným zostatkom.

Vo vzťahu k určitosti záväzku krajský súd vo všeobecnosti uvádza, že spôsob, akým má byť záväzok identifikovaný, zákonodarca nedefinuje. Identifikáciu záväzku preto možno vykonať akýmkoľvek spôsobom, ktorý je jednoznačný a ktorý záväzok definuje nezameniteľným spôsobom. Vymedzenie záväzku, ktorý je predmetom ručiteľského vyhlásenia žalovaného, je preto potrebné posudzovať nielen s prihliadnutím na jeho vymedzenie v Dohode o uznaní dlhu a jeho úhrade, ale aj s prihliadnutím na obsah faktúry č. 2012343, na ktorú vymedzenie uznávaného záväzku odkazuje. Táto faktúra, založená na č. l. 14 spisu, pritom záväzok dlžníka [REDAKOVANÉ] ako odberateľa voči žalobcovi ako dodávateľovi definuje odkazom na Zmluvu o dielo č. 24/110123/12/01-135, svetelná reklama [REDAKOVANÉ] s uvedením celkovej fakturovanej sumy 16.200 Eur. Krajský súd je toho názoru, že pre dostatočnú a nezameniteľnú identifikáciu predmetného záväzku postačuje jeho identifikácia odkazom na faktúru, v ktorej je predmet záväzku objektívne a nezameniteľným spôsobom identifikovaný odkazom na zmluvný vzťah a z neho vyplývajúci nárok vymedzený konkrétnou finančnou čiastkou. Zvolený spôsob identifikácie predmetného záväzku odkazom na pôvodnú faktúru je spôsobilý nezameniteľným spôsobom identifikovať vymedzený záväzok, čím je naplnená požiadavka určitosti záväzku v zmysle ust. § 303 Obchodného zákonníka. Krajský súd v tomto smere poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky, prijaté vo vzťahu k určitosti uznávaného záväzku, v zmysle ktorého pre identifikáciu určitého záväzku postačuje, ak je možné prostredníctvom obsahu faktúry

označenej v uznaní záväzku identifikovať určitý záväzok (rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 29 Cdo 3664/2011).»

Uvedené závery krajského súdu nie je s ohľadom na námietky sťažovateľa prezentované v jeho sťažnosti možné považovať za svojvoľné či arbitrárne. Krajský súd dal totiž z pohľadu ústavného súdu jasnú odpoveď na všetky relevantné námietky, ktoré sťažovateľ uviedol vo svojom odvolaní proti rozsudku okresného súdu, pričom správne poukázal aj na príslušnú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, z ktorej pri posudzovaní okolností daného prípadu vychádzal.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ, ktorý je pred ústavným súdom kvalifikovane právne zastúpený, nijakým ústavne relevantným spôsobom nespochybnil závery okresného súdu a krajského súdu a vo svojej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy sa obmedzil iba na opakovanie tej istej argumentácie, ktorú uplatnil pred okresným súdom a krajským súdom. Právnej argumentácii sťažovateľa chýba ústavnoprávny rozmer, keď vo svojej sťažnosti v zásade len polemizuje so skutkovými a právnymi závermi všeobecných súdov a stavia ústavný súd do pozície ďalšej inštancie v rámci sústavy všeobecných súdov. Sťažovateľ teda nepreukázal ústavnoprávnu relevanciu svojich námietok, ktoré by signalizovali možnosť porušenia označených práv, realnosť čoho by mohol ústavný súd posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Z uvedených dôvodov bolo preto potrebné sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími nárokmi v nej uvedenými nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. januára 2018